

og hvor vi nu skal prøve at rette op, hvilket vi også har med i vore aftaler med amterne. Derfor skal vi have vendt de offentlige finanser fra underskud til overskud, vi skal gå fra at stifte gæld til at nedbringe gælden, og vi skal gøre det først og fremmest ved at sikre et grundlag, der kan bringe mange flere mennesker i arbejde, så de kan bevæge sig fra at modtage ydelser ufri-villigt, passivt, til at være bidragydere i det her samfund.

Man skal bare ikke stille diskussionen op - deri er jeg enig med hr. Jerup - på den måde, at her har vi så en million personer under 67 år og dem skal vi have i arbejde alle sammen. Billedet er naturligvis væsentlig mere nuanceret. Der er en stor forsørgerbyrde under alle omstændig-heder, men hvis vi går målbevidst efter at ned-bringe arbejdsløsheden, kan vi gøre den væsentlig mere overskuelig.

I den forbindelse vil jeg sådan set sige til hr. Melchior - nu er han her desværre ikke mere - at lige præcis alt det, han sagde om, hvad man ikke kunne lave af fremskrivninger, og om hvordan det ville gå, står meget omhyggeligt i den finansredegørelse, hr. Melchior refererede til. Det er ikke nogen prognose, det er et regne-stykke over, hvad det er for virkemidler, der under nogle bestemte forudsætninger er nød-vendige for at nå et bestemt mål.

Det er en udmærket arbejdsmetode, bare man ikke overfortolker det. Det lægger finansrede-gørelsen ikke op til. Men jeg tror, at for hr. Mel-chiors vedkommende vil, ligesom jeg forstod den forrige finansredegørelse havde været god sommerferielæsning, den nye være en rigtig god efterårsferielæsning.

Måtte jeg så sige omkring V's og K's plan, at der blev spurgt fra fru Pia Gjellerup, om der var nogle uafhængige økonomer, der havde haft samme opfattelse af virkningerne. Jeg har ikke set, der har været nogen.

Men det skal jeg nu ikke gå ind i en polemik om, bare sige igen, at regeringens vurdering af VK-planen, »Reform '96«, er fremkommet ved anvendelse af de samme regnemetoder, som vi anvender til at vurdere konsekvenserne af vore egne forslag, og de samme regnemetoder, som den tidligere regering anvendte til at vurdere konsekvenserne af deres egne forslag.

Så her er altså ikke tale om, at man har puttet en socialdemokrat ind i regnemaskinen, eller hvad man nu ellers kan få skabt af interessante forestillinger i debatten. Der er tale om, at måler man V's og K's forslag med den målestok, man

plejer at bruge fra regeringernes side, så falder det igennem, så præsterer det ikke den vækst i beskæftigelsen og den nedbringelse af under-skuddet, det påstår - endda langtfra. Og det er selvfølgelig først og fremmest derfor, vi har nogle - for at sige det mildt - stærke reservationer i regeringen over for den plan.

Så vil jeg benytte lejligheden til lige at under-strege en enkelt ting. Jeg forstår meget vel oppo-sitionens interesse i at gøre alle disse debatter omkring finansloven til en debat om et under-skudstal, som man selvfølgelig må sige er for stort.

Jeg vil bare i al stilfærdighed og sagligt gøre opmærksom på, at det er et meget dårligt mål for, om der er styr på de offentlige finanser. Det er et meget dårligt mål, og derfor bruger man det heller ikke i de internationale sammenlig-ninger.

I EU, hvor vi har vedkendt os nogle mål for en sund økonomisk politik under overskriften konvergenskrav, anvender man et andet mål - naturligvis, havde jeg nær sagt - nemlig de samlede offentlige finanser. Og det gør man bl.a., fordi det jo er tilfældigt fra land til land, når man skal sammenligne, hvor stor en del af den offentlige økonomi der er hos staten, hvor stor en del der er hos kommunerne, og hvor stor en del der er hos offentlige fonde.

Når man bruger det mål for de offentlige finansers stilling, som er det fælles anerkendte i EU og det fælles anerkendte hos et bredt flertal i denne sal for, hvad Danmark skal vedkende sig om sund økonomisk politik, så ligger vi pænt til, så er det underskud, vi taler om, næste år ikke 33 mia. kr., men 13 mia. kr., og så er det, der er udsigt til, at vi kan præstere balance på de offentlige finanser allerede i 1997, hvilket gør, at vi ligger i en klar førerposition i EU med hensyn til sunde offentlige finanser, kun overhalet - af ganske specielle grunde - af Luxembourg.

Jeg synes, jeg har anledning til at gøre en enkelt bemærkning om det meget omtalte reg-nestykke fra Dansk Industri om industriarbej-deren, der kun har 38 pct. af sin løn tilbage til sig selv.

Jeg vil godt sige, at det er et regnestykke, der er gjort ved en meget ejendommelig og ekstremt kritisabel regnemetode. Det kan ikke bruges til noget som helst. Jeg skal give et eksempel på hvorfor.

Man konstaterer ved denne regnemetode, at i forhold til gennemsnittet i OECD-landene - tror jeg, det er - eller i EU-landene er det i Danmark